

Ligesom det nu formentlig i og for sig er aldeles naturligt, at der i Øresund og Østersøen mellem dansk og svensk Land, hvor Afstanden mellem Landene er saa ringe, ikke gjøres Paastand paa, at de to Landes Fiskere overholde Grænserne for Soterritorierne ved Udøvelsen af deres Gjerning, saaledes er der saameget mere Anledning til paa dette Punkt at opgive det strange Forbud mod Fremmedes Fiskeri paa Soterritoriet, som det ved det vigtige Drag- eller Drivefiskeri efter Silb, der i Sundet og Østersøen bruges baade Foraar og Efteraar, er umuligt for Fiskerne at undgaa at komme ind paa fremmed Soterritorium, idet de maa drive, hvorhen Strømmen fører dem, jfr. Rancellistr. af 15de Okt. 1833. Erfaringen har ogsaa vist, at danske og svenske Fiskere meget vel kunne drive deres Gaandtering Side om Side i disse Farvande, uden at det medfører nogen Ulempe.

Udvalget har derfor ment, at dette Forhold bør vedblive og sikres ved Lovens Sanction, men naar der saaledes i den danske Lovgivning indrømmes Svenskerne en sliq Ret, skjønnes det rimeligt, at en lignende Indrømmelse gjøres de Danske i den svenske Lovgivning. Det er os nu vel ikke ganske bekjendt, hvilke Regler den svenske Lovgivning har i saa Henseende; men vi ere dog tilbøjelige til at tro, at det efter den gjældende svenske Ret formentlig staar de svenske Autoriteter aabent at afsiye danske Fiskere fra det svenske Soterritorium. Der synes derfor at være Grund til, naar vi ville give de Svenske en lovhjemlet Ret til at fiske paa vort Soterritorium, at sikre sig en lignende lovmæssig Indrømmelse fra svensk Side, og for dette Formaal vilde formentlig Afslutningen af en egentlig Traktat herom med Sverig være mest hensigtsmæssig. Hertil kommer, at da de Bestemmelser for Udøvelsen af Fiskeriet, som i den eventuelle Lov maatte blive givne for det danske Havomraade, selvfølgelig ogsaa maa iagttages af de Svenske, naar de fiske paa dette Omraade, vil der lettelig kunne opstaa Banfeligheder, saafremt Fiskerestaber, der ere lovlige paa svensk Territorium, ikke ere det hos os, eller overhovedet de i vor Lovgivning foreskrevne Regler ere forskjellige fra de Forskrifter, som gjælde her under Sverig hørende Del af de her omhandlede Farvande. Ogsaa af denne Grund er det formentlig ønskeligt, at der tilvejebringes traktatmæssige Bestemmelser for dette hele Anliggende, der i saa høj Grad er fælles for de to Lande. — Tanken om en saadan Traktat er ikke ny, thi i Aaret 1870 blev det, efterat Initiativ dertil var taget af den svenske Regjering, af Indenrigsministeriet overdraget medundertegnede Fiedler at sammentræde med den svenske Fiskerintendent, Dr. Widegreen, for i Forening med ham at udarbejde et Forslag til en Mellemrigslov om Fiskeriet i Øresund og de tilgrænsende Dele af Kattegat og Østersøen, og et saadant Forslag blev ogsaa forfattet og tilstillet Ministeriet, men Sagen er senere bleven stillet i Bero, uden at Grunden hertil er os bekjendt.

I Henhold til, hvad saaledes er anført, have vi foreslaaet, at den hidtil faktisk bestaaende Tilstand, hvorefter de svenske ligesom danske Undersaatter kunne fiske paa dansk Territorium, skal vedblive, dog kun for et Tidrum af 5 Aar, med mindre der forinden tilvejebringes en Overenskomst med Sverig til Ordning af Forholdet, baseret paa fuldstændig Gjensidighed. Det er en Selvfølge, at der ikke i en saadan international Overenskomst kan vedtages Bestemmelser i Strid med vor Fiskerilov; men det er ogsaa vor Overbevisning, at der ikke vil kunne blive Spørgsmaal herom. Derimod vil der være Anledning til i Traktaten at optage lignende Regler for Fiskeridriften i Fællesskandene, som tænkes at ville udgjøre Indholdet af de i Forslagets § 17 omhandlede Fiskerivedtagter, til hvis Udferdigelse Indenrigsministeriet skal være bemyndiget. Om Traktaten ellers gives Formen af en Mellemrigslov, eller dens Bestemmelser gjøres gjældende for de danske Fiskere gennem en i Overensstemmelse med § 17 af Ministeriets udstedt Bædtægt, er formentlig af mindre Betydning.

§ 4. Havet — hvorved vi her alene tænke paa den til det danske Soterritorium hørende Del af samme — er, som tidligere bemærket, herreløst, kun undergivet Statens Højhedsret. I Overensstemmelse hermed er dets Njemed at tjene til Brug og Nytte for det hele Samsund; ingen enkelt Mand kan i saa Henseende gjøre nogen Fordring gjældende. Derfor har Bruget af Havet til Besejling saavel som til Fiskeri fra Arilds Tid staaet aaben for alle Landets Borgere, som det hedder i Forordn. af 2den Jan. 1740: „da dog Limfjorden ligesom alle andre Strande udi Kongens Riger og Lande alminnelig Kongen alene og ingen andre tilhører og fra Arilds Tid tilhørt haver, hvorføre der og udi bemeldte Limfjord over alt for alle Mand indtil begge Land haver været et frit Fiskeri“. Reglen om alle Statsborgeres frie Fiskeri i Havet er en umiddelbar Konsekvens af, at Havet tilhører Kongen o: Staten. Men en lige saa umiddelbar Konsekvens heraf er det, at det staar i Kongens Magt at gjøre Undtagelser fra Hovedreglen, at indskrænke den nævnte Frihed; jfr. ogsaa de følgende Ord i Forordn. af 1740 „undtagen paa de Steder, hvor særdeles Fiskestader, af hvilke der aarlig til Kongen skattes og skuldes, ere indrettebe“. Saadanne Undtagelser og Indskrænkninger findes i Bestemmelsen i D. L. 5—10—43 om Grundejernes Aalegaardsret, i de af Kongen givne Regler for Udøvelsesmaaden af Fiskeriet f. Ex. i Limfjorden, i Bestemmelserne om Østers-